



UNIVERSITATEA  
„ALEXANDRU IOAN CUZA”  
din IAȘI



FACULTATEA DE ISTORIE



CENTRUL DE ISTORIE  
A RELAȚIILOR  
INTERNAȚIONALE

Conferința națională

*Diplomați, societate și mondenități.*

*Sfârșit de „Belle Époque” în lumea românească*

Iași, 5–6 Septembrie 2014

Rezumatele comunicărilor

\*

**Dr. Vasile Docea**

(Universitatea de Vest Timișoara/Biblioteca Centrală Universitară „Eugen Todoran”)

***Jocurile de societate la curtea regelui Carol I***

Întelesul pe care îl dăm, în acest context, conceptului de *joc de societate* este acela de activitate la care participă mai multe persoane și care, în mod obișnuit, are divertismentul drept scop principal. Incluzem aici activități care provin din categoria jocurilor de noroc (diferite jocuri de cărți), din zona sporturilor (biliard, echitație), dar și din domeniul artelor (dansuri, crearea de tablouri vivante etc). Toate acestea au fost practicate de membrii casei regale a României în vremea lui Carol I, fie la reședințele din țară (la palatul din București, la Cotroceni sau la Sinaia), fie cu ocazia numeroaselor vizite și călătorii în străinătate. De cele mai multe ori, la aceste jocuri participau persoane din afara cercului restrâns al membrilor casei regale: politicieni, militari, personalități culturale, diplomați străini, membri ai altor case suverane sau princiare. Analiza surselor documentare (corespondență, memorialistică, jurnale) conduce spre concluzia că jocurile de societate erau cultivate în mod sistematic la curtea regelui Carol I nu doar pentru divertisment, ci (în primul rând) ca mediu de comunicare și socializare.

### **Dr. Giordano Altarozzi**

(Universitatea „Petru Maior” din Târgu-Mureș)

#### ***Mondenitate și solidaritate internațională: societatea românească și cutremurul din Mesina (1908)***

În zorile zilei de 28 decembrie 1908, orașele italiene Messina și Reggio Calabria sunt zguduite de un puternic cutremur care distruge cele două centre, provocând moartea a mii de locuitori. Ora în care tragedia se produce accentuează pagubele umane, majoritatea cetățenilor celor două localități fiind surprinsă în timp ce dormeau. Vastitatea evenimentului produce un ecou uriaș în comunitatea internațională și în opinia publică din lumea întreagă, în mare parte și datorită răspândirii noilor mijloace de comunicare de masă. Imediat, guvernele și societatea civilă se angajează într-o întrecere a solidarității pentru a oferi sprijinul populațiilor italiene lovite. Din toate colțurile ale lumii sosesc în Italia ajutoare materiale și financiare pentru a oferi primul ajutor și pentru a sprijini procesul de reconstrucție a celor două orașe. Ecoul tragediei ajunge și în România, unde gazetele și ziarele relatează aproape din oră în oră ceea ce se întâmplă în localitățile lovite. În Vechiul Regat, precum și în Transilvania, oamenii se angajează într-o întrecere a solidarității. Ziarele deschid subscrieri pentru a strânge sume de bani de trimis în Italia, în timp ce asociațiile și societățile private organizează diferite evenimente mondene – concerte, spectacole teatrale, baluri – care au aceeași finalitate. Presa românească înregistrează aceste evenimente, oferindu-ne astfel posibilitatea de a reconstitui atmosfera unei epoci întregi.

### **Dr. Bogdan Popa**

(Institutul de Istorie „Nicolae Iorga”, București)

#### ***Diplomație, viață mondenă și sport în București la începutul secolului al XX-lea***

La sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul celui de-al XX-lea, în societatea Vechiului Regat și-a făcut intrarea, timid, sportul modern. La început o distracție a celor bogăți și puternici, sportul era totuși gândit pentru toată populația. În același timp, o serie de cluburi și asociații au rămas ermetice, închise oamenilor de rând și cu un set de reguli de primire foarte atent elaborat. Cluburile de tenis (Doherty Club și Tennis Clubul României) sunt, din acest punct de vedere, reprezentative. Frecventate de elita socială, economică, politică — altfel spus, de mondenii capitalei — aceste cluburi erau locuri de întâlnire între străinii rezidenți în București și localnici. De asemenea, sursele contemporane sugerează existența unei anumite rivalități între aceste două cluburi. Lucrarea de față își propune să analizeze modalitățile în care puținele cluburi sportive bucureștene (cu precădere cele de tenis) au reprezentat locuri de întâlnire ale elitei locale cu diplomații acreditați la București.

### **Dr. Alexandru Istrate**

(Institutul de Istorie „A.D. Xenopol”/Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași)

#### ***Etichetă și protocol la balurile Curții Regelui Carol I***

Dineurile și balurile organizate la Curtea Regală au constituit cele mai importante evenimente cu tentă mondenă în societatea românească. Fără a afișa un lux ostentativ, precum cele patronate de unele mari familii boierești, întâlnirile de la Palat au stat mereu sub semnul etichetei și a strălucirii de bun simț. Au reprezentat în același timp pretexte binevenite pentru cultivarea în spațiul public a onoarei, milei, dărniceii, smereniei. În succesiunea sărbătorilor de iarnă, balul, la care participau

peste o mie cinci sute de persoane, din diverse medii sociale, încheia o săptămână cu iz de poveste. În Ajunul Crăciunului, la sfârșitul spectacolului de la Ateneu, familia regală împărțea cadouri pentru copiii sărmani. Tot de Crăciun, Carol grația sau micșora pedepsele unor condamnați.

În afara balurilor, regele oferea și dineuri. La cele mai importante erau invitați toți miniștrii plenipotențieri cu soțiile, toți miniștrii și secretarii de legație. Și nu erau doar la București. Pe parcursul verii mulți dintre membrii corpului diplomatic se retrăgeau la Sinaia, transformând stațiunea într-o locație supraaglomerată. Presa a reflectat balul de la curte în funcție de afinitățile politice. Opoziția ignora subiectul, în vreme ce puterea avea tot interesul în a se înfățișa drept partenerul loial al familiei regale.

### **Dr. Sorin Cristescu**

(Universitatea „Spiru Haret”, București)

#### ***Principele moștenitor Ferdinand și proiectul de căsătorie al prințului Carol cu fiica cea mare a țarului Nicolae al II-lea***

Studiul *“Principele moștenitor Ferdinand și proiectul de căsătorie al prințului Carol cu fiica cea mare a țarului Nicolae al II-lea”* analizează două scrisori ample adresate în primăvara lui 1914 de către moștenitorul tronului României, Ferdinand, unchiului său, regele Carol I. Prima scrisoare este din Berlin, 8/21 martie și ne prezintă dezaprobarea împăratului german Wilhelm al II-lea față de proiectul matrimonial al familiei regale române, iar cea de a doua – din care lipsește finalul – este din Țarskoe Selo, 27 martie/9 aprilie și ne prezintă descrierea pe care o face principele Ferdinand familiei imperiale ruse și reticențele viitorului rege al României față de proiectul matrimonial inițiat – din câte se pare – de principesa Maria. În plus, mai sunt prezentate ecourile pe care acest proiect matrimonial le-a stârnit în rapoartele miniștrilor plenipotențieri ai Germaniei și Austro-Ungariei acreditați la București. Studiul se dorește a fi o avanpremieră la un viitor volum care să cuprindă toate scrisorile personale ale principelui moștenitor Ferdinand aflate în Arhivele Statului din București.

### **Dr. Daniel Cain**

(Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași)

#### ***Un ministru bulgar la București: Simeon Radev***

În vara anului 1913, la doar 34 de ani, publicistul Simeon Radev este numit în fruntea Legației bulgare de la București, unde va rămâne până în august 1916. Nu este o decizie întâmplătoare. Unul dintre cei mai activi membri ai delegației bulgare care a semnat Tratatul de pace de la București (10 august 1913), prin care s-a pus capăt celui de-al doilea război balcanic, Radev este preferat de regele Carol I, chiar dacă îl consideră „un om extrem de șiret”. Motivația bătrânului suveran român este simplă: „prefer să am dușmanul în casă și să-l supraveghez aici”. În pofida acestor resentimente, Carol I este unul dintre puținii oameni politici pe care noul ministru plenipotențiar bulgar îi admiră în mod real. Apropiat de unii lideri conservatori, Radev este privit cu circumspecție de miniștrii liberali, din cauza trecutului său revoluționar și a țării pe care o reprezintă. Excepția o reprezintă văduva fostului premier liberal Dimitrie A. Sturdza, Zoe Cantacuzino, de la care „am învățat multe despre România, politică și oameni”. Aflat la începutul unei cariere diplomatice impresionante, Simeon Radev nu-și propune în timpul mandatului său de la București să obțină prietenia românilor, convins că „ei trebuie să ne caute pe noi, atunci când vor vedea foloasele”. Resentimentele oamenilor politici români la adresa sa și a țării pe care o reprezintă vor crește exponențial, după decizia Bulgariei de a intra în prima conflagrație mondială de partea Puterilor Centrale.

**Dr. Claudiu-Lucian Topor**

(Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași)

***Hilmar von dem Bussche Haddenhausen...***

***Ultimul plenipotențiar al Germaniei imperiale acreditat la București (1914)***

Puțin timp după ce războiul a cuprins întreaga Europa, Germania trimite un nou ministru plenipotențiar la București. Era baronul Hilmar von dem Bussche Haddenhausen, fost plenipotențiar în Argentina, țara de care se simtea legat și prin căsătoria cu fiica unui aristocrat local, originar din Ramos Mejia. Oarecum nedumerit, dar cu simțul datoriei, Bussche ajunge în capitala României în luna septembrie 1914. Misiunea diplomatică, aceea de a încerca să schimbe noul curs al politicii externe românești, l-a transformat într-un personaj activ, dinamic, cu relații importante în înalta societate. Frecventează lumea bună a Bucureștilor și este la rându-i frecventat. Imaginea i-a rămas însă pentru veșnicie legată de antipatia pe care susținătorii războiului alături de Antantă au construit-o în jurul Germaniei și a aliaților ei. Bussche, cum apare el frecvent numit în relatările epocii, s-a remarcat prin ambiție, combativitate, perseverență. Perioada petrecută în România a fost una dramatică. Cu speranțe și deziluzii. A rămas nu numai cu gustul amar eșecului misiunii diplomatice, ci și cu numeroase antipatii. La întreruperea legăturilor diplomatice dintre România și Germania, Bussche pleacă furios din București. Cariera lui diplomatică însă continuă. Paradoxal cunoaște un sens ascendent, fiindcă baronul von dem Bussche Haddenhausen este numit în funcția de al doilea subsecretar de stat la Auswärtige Amt. Apoi, o dată cu finalul războiului, se încheie o epocă. Bussche, om al vechii diplomatiei imperiale, este discret tras pe linie moartă. Apar scandaluri în jurul lui. Nu e departe pensionarea definitivă, retragerea la reședința din Argentina, alături de soție și copii. O viață aparent liniștită pare să-i acopere bătrânețile. Rămâne însă în evident contrast cu schimbările de regim politic în Germania, unde, din câte se pare, nu se bucura de grațiile conducătorilor naziști. Încercarea de a recupera, măcar parțial, ceva din portretul acestui personaj, cu o anvergură simbolică față de legăturile diplomatice romano-germane, pe baza documentelor din fondul personal identificat în Arhiva Politică a Ministerului de Externe din Germania (PAAA), a generat un interes special față de această cercetare. Diplomatul și omul Bussche în episodul său bucureștean, cu antecedentele carierei, continuitatea promițătoare a unor realizări, frânte brusce de deznodământul unui război și ascensiunea unui regim politic disprețuit de oameni.

**Dr. Andreea Dăncilă**

(cercetător post-doctoral, Universitatea de Vest din Timișoara)

***Elita culturală transilvăneană în viziunea diplomaților Imperiului Austro-Ungar acreditați la București (1900–1914)***

Perioada începutului de secol XX inaugurează o etapă nouă în evoluția raporturilor româno-austro-ungare, marcată de o tot mai intensă problematizare a chestiunii transilvănene și de convingerea că relațiile dintre cei doi parteneri ai Triplei Alianțe sunt ordonate, la presiunea străzii, de politicile pe care autoritățile budapestane decid să le aplice minorității românești. În acest context, cercetarea noastră sondează modul în care diplomații vienezi înregistrează creșterea în temperatură a discursului naționalist la București și felul în care acest crescendo ordonează partitura intransigentă a elitei transilvănene. Încercăm să stabilim din rapoartele diplomaților Dublei Monarhii în ce măsură aceștia susțin teza unei elite transilvănene-produs al cercurilor naționaliste bucureștene sau dimpotrivă, avansează ideea unei cărturării cu evoluție organică, previzibilă, care nu răspunde unor centre de comandă. Soluția neoactivistă pusă în practică de societatea transilvăneană după 1905, departe de a influența doar scena politică, imprimă manifestări dintre cele mai interesante și spațiului cultural transilvănean, devenit supapă de manifestare a unui joc politic extraparlamentar, văzut nu de puține ori de către membrii legației

austriece drept mesaj naționalist camuflat în metafore literare. Felul în care se configurează elita transilvăneană post-memorandistă în viziunea diplomaților vienezi, compoziția, organizarea, universul ideatic, punctele vulnerabile ale acestora constituie itemi relevanți pentru ambianța cultural-politică a începutului de secol XX, dar și pentru capitolele niciodată rezolvate ale anilor perioadei *Belle Époque* din Europa Centrală și de Sud-Est.

**Drd. Emanuil Ineoan**

(Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca)

### ***Diplomații eleni și percepția chestiunii aromâne la începutul secolului XX***

La începutul secolului XX Regatul României ducea o politică de intervenție în Balcani, consolidată mai ales odată cu venirea regelui Carol I pe tronul țării și justificată de puternicele comunități de aromâni (aproximativ 6–700.000), localizate mai ales în zona Munților Pind, pe teritoriul actual al Greciei, dar și pe cel al Macedoniei, Albaniei, zone aparținând Imperiului Otoman pe care Regatul Greciei le revendica. Implicarea Bucureștiului are drept principală miză protecția și prezervarea la nivel cultural și spiritual a comunităților de aromâni într-o vreme în care soarta acestora era periclitată de curentul asimilaționist de factură elenizantă. Înființarea celor trei consulate românești la Salonic, Bitolia și Ianina, în teritorii locuite de aromâni pentru organizarea rețelei școlare și bisericești, a reprezentat încă o dovadă a interesului politicii românești în chestiune. Pe fondul acestei implicări a României în Balcani s-au produs o serie de conflicte cu statul elen, ce au mers până la ruperea relațiilor diplomatice între 1905–1911, dar și cu Patriarhia Ecumenică din Constantinopol, ce a reprezentat în multe ocazii un eficace instrument al diplomației ateniene în teritoriu.

Studiul nostru va încerca astfel să surprindă reacțiile și atitudinile unor diplomați, personalități culturale ori clericale din lumea elenă ce și-au exprimat la începutul secolului XX poziția față de politica Regatului Român în Balcani cu referire la situația comunităților aromâne.

**Drd. Theodor Smeu**

(Universitatea din București)

### ***Un an diplomatic la Galați: 1906***

Pentru orașul Galați anul 1906 a avut o semnificație deosebită deoarece s-au serbat, mai întâi, semicentenariul Comisiei Europene a Dunării și, bineînțeles, jubileul regal. La Galați își aveau sediul, datorită importanței comerciale a Dunării, 16 reprezentanțe diplomatice (consulate generale, consulate, viceconsulate, agenții), la București fiind doar cu 3 mai multe, ceea ce a generat o activitate diplomatică intensă.

Cercetarea mea se bazează, în primul rând, pe presa apărută la Galați în anul 1906, dar și pe documentele din fondul primăriei Galați și cel al Comisiei Europene a Dunării de la DJAN Galați. Printre periodicele cele mai importante sunt de amintit „Galații”, cotidian de factură conservatoare, și „Tribuna liberală”, periodic cu apariție neregulată. Astfel am putut stabili principalele evenimente diplomatice petrecute la Galați în anul 1906. Perioada de timp analizată este cuprinsă între 1 decembrie 1905 și 31 decembrie 1906. Astfel, am putut identifica evenimentele diplomatice semnalate, dar și incidente mai mult sau puțin hilare. În general liberalii, aflați în opoziție, se străduiau să-i denigreze, prin presa de partid, cât mai mult pe conservatori, aflați la putere nu doar la *centru* ci chiar și în teritoriu. Presa conservatoare nu răspundea prea des atacurilor liberalilor.

Printre evenimentele cele mai importante ar fi de amintit: incidentul de Sf. Nicolae de la Catedrala Episcopală petrecut cu ocazia serbării onomastice a țarului Nicolae al II-lea, fiind

implicat și consulul Rusiei; deschiderea solemnă a navigației pe Dunăre, la 1 februarie, de către delegatul otoman; pregătirea și aniversarea semicentenariului Comisiei Europene a Dunării, la 30 aprilie, oaspeții de onoare fiind „Altețele Lor Regale Principele Moștenitor Ferdinand și Principesa Maria”, aniversare ce s-a încheiat cu un bal; serbarea jubileului regal pregătită de câteva luni. Vara anului 1906 a fost dominantă de conflictul diplomatic româno-grec care s-a extins și asupra consulatului Rusiei deoarece preluase protecția supușilor greci, culminând cu spargerea geamurilor consulatului.

**Dr. Adrian Vițalaru**

(Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași)

***Nicolae Petrescu-Comnen. Construcția unei biografii de diplomat***

Nicolae Petrescu-Comnen (1881–1958) a fost un jurist, om politic și diplomat român. El a activat în magistratură și avocatură până la finalul anului 1916, când părăsește Bucureștiul aflat sub amenințarea trupelor Puterilor Centrale. Pleacă de la Iași spre Elveția, unde locuiește între anii 1917–1919. Aici desfășoară o amplă activitate de propagandă intrând în contact cu oameni politici, ziariști și oameni de cultură originari din mai multe țări. Activitatea sa este remarcată de ministrul României la Berna, care îi propune o colaborare cu legația României în capitala Elveției. În 1919, devine șeful Biroului de presă român de la Berna, iar în prima jumătate a lunii octombrie, la inițiativa lui Ionel Brătianu, realizează o vizită la Budapesta, aflată sub ocupație românească. În urma alegerilor din 1919 și 1922 devine deputat de Durostor pe listele PNL. În vara lui 1923, este numit trimis extraordinar și ministru plenipotențiar al României la Berna, unde va activa până la începutul lui 1928. Între anii 1928 și 1930 va fi șeful legației României de la Berlin, iar următorii doi ani (1930–1932) îi va petrece la conducerea legației de la Vatican. În 1932 revine la Berlin, tot în poziția de șef de misiune diplomatică, unde va rămâne până în februarie 1938. După un scurt interstițiu în care a deținut funcția de subsecretar de Stat la Ministerul Afacerilor Străine (februarie–martie 1938), va prelua conducerea acestui minister până în ultima decadă a lui decembrie 1938. După ce părăsește fotoliul ministerial, devine primul ambasador al României la Vatican. În octombrie 1940, Nicolae Petrescu-Comnen va fi înlocuit din postul pe care-l deținea la Vatican, fiind, totodată, pus în disponibilitate de către guvernul de la București. După aceste evenimente, el se va stabili în Italia, la Florența, unde va rămâne până la moarte. Totuși, în anii celui de-al Doilea Război Mondial Petrescu-Comnen a colaborat cu guvernul Antonescu, în special în problematica prizonierilor de război, ca urmare relațiilor pe care le avea la Vatican și pe lângă Crucea Roșie Internațională. El este cunoscut și ca autor al mai multor lucrări cu tentă memorialistică sau referitoare la provocările cu care se confrunta lumea după 1945.

**Dr. Silvana Rachieru**

(Universitatea din București)

***De la „Turcul cel Rău” la „Otomanul cel Bun”: reprezentanții diplomatici ai sultanului și integrarea lor în înalta societate a Vechiului Regat***

În urma Tratatului de la Berlin au fost deschise oficial relațiile diplomatice dintre România și Imperiul otoman, decizie concretizată prin schimbul de diplomați care a debutat în noiembrie 1878. Imperiul otoman a fost reprezentat în noul stat independent România până la 1916 de un lanț de consulate și vice-consulate, în număr maxim de doisprezece, dar și de legația din București. Dacă reprezentanții României la Constantinopole și în principalele orașe ale Imperiului se bucurau de statutul echilibrat acordat nou-veniților în lumea diplomatică, dar și de regimul capitulațiilor aplicat provizoriu până la semnarea unei convenții consulare, reprezentanții sultanului erau defavorizați de un statut incert și de lipsa exequatur-ului. Erau percepuți mai frecvent ca unelte ale

sultanului care urmau să transforme relația anterioară de vasalitate într-una de egalitate și aveau o imagine influențată major de schimbarea de statut politic al României. Integrarea lor în înalta societate a Vechiului Regat era încetinită de imaginea stereotipică de reprezentanți ai inamicilor.

Prezentarea se va axa pe eforturile depuse de miniștrii și consuli otomani de a fi acceptați ca parte a lumii politice și mondene din Vechiul Regat și va analiza atât studii de caz cât și o imagine generală asupra diplomatului otoman. Sursele prezentării sunt variate și acoperă perioada de funcționare a reprezentanțelor diplomatice și consulare otomane în România. Venind dintr-o cultură diferită și frecevent și dintr-o religie diferită, reprezentanții sultanului au întâmpinat reacții diverse în orașele în care și-au desfășurat activitatea. Istoriile personale sau istoriile oficiale vor reprezenta subiectul intervenției din conferința dedicată diplomaților străini în România.

**Dr. Constantin Ardeleanu**

(Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați)

***Corpul diplomatic de la București în viziunea reprezentanților diplomatici britanici (începutul secolului al XX-lea)***

Începând cu primul deceniu al secolului al XX-lea, diplomații britanici de la București au trimis Foreign Office-ului informații detaliate și sistematice despre membrii corpului diplomatic acreditați în capitala României. Asemenea rapoarte anuale aveau menirea de a indica, la nivel informal și personal, raporturile de putere și relațiile de influență dintre diplomații respectivi și cercurile politice din România. Găsim astfel în rapoartele britanice informații interesante despre personalitatea, aspectul fizic, comportamentul, deprinderile, pasiunile, viciile sau capriciile ambasadurilor Marilor Puteri, care încercau să păstreze România aproape de Tripla Alianță sau, dimpotrivă, să o îndepărteze de gruparea Puterilor Centrale. Lucrarea își propune să aducă în circuit științific aceste noi surse istorice, extrem de valoroase pentru a completa tabloul vieții mondene bucureștene în anii de dinaintea Primului Război Mondial.

**Dr. Rudolf Dinu**

(Universitatea din București)

***Plenipotențiarilor italieni la București în Epoca Vechiului Regat***

Elita diplomatică italiană înțeleasă ca segment distinct în structurile statale și ca element important în procesul de negociere și deliberare prin intermediul căruia comunitatea epistemologică formată din decidenți abilitați și diplomați a asigurat relaționarea Italiei cu celelalte state s-a născut în a doua jumătate a secolului al XIX-lea prin amalgamarea carierelor statelor pre-unitare, apariția sa fiind parte integrantă a procesului gradual de edificare a statului modern italian. Aspectele generice pe care intenționez să le prezint, axându-mă pe datele recenzate în cazul Legației de la București, privesc o serie de caracteristici interdependente ale elitei diplomatice italiene: modalitățile de recrutare, mecanismele și practicile procesului de selecție și extracția socială; backgroundul educațional al diplomaților italieni, cu trimitere la gradul lor de instruire, la tipologia studiilor, la mediul educațional de proveniență, toate aceste elemente fiind discutate în relație cu rolul lor de interpreți ai politicii externe italiene în România și în Europa de Sud-Est.

**Dr. Adrian-Bogdan Ceobanu**

(Institutul de Istorie „A.D. Xenopol”/Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași)

***Din istoria Legației Franței la București (1880–1914)***

La aproape doi ani de la încheierea lucrărilor Congresului de la Berlin, Franța recunoștea independența României. Pasul următor a fost ridicarea Agenției Diplomatice la nivel de Legație, implicit numirea unui ministru plenipotențiar la București. În studiul de față, vom încerca să-i identificăm pe cei care au reprezentat interesele diplomației franceze în capitala României, având în vedere câteva aspecte: originea socială, profilul educațional, cariera diplomatică, prestigiu profesional, dar și integrarea lor în societatea românească. Un alt aspect pe care îl vom aduce în discuție va fi cel al reședinței Legației Franței la București, știindu-se faptul că un element de prestigiu în reprezentarea unui stat, l-a reprezentat „hotelul diplomatic”.